

Ons Lieve Vrouwke

Julia was 104 toen ze naar het rusthuis ging. In mei 2020, in volle Corona tijd, werd haar 111de verjaardag gevierd met veel volk en ook de burgemeester erbij, iedereen op afstand maar dat mocht de pret niet drukken.

Op 15 mei 2021 net voor haar 112de verjaardag overleed Julia, stoere, krachtige Julia. Nooit zal ik de knuffel vergeten die ze me gaf om me te bedanken voor het optekenen van dit verhaal. Het was alsof de oermoeder me omhelsde.

'Manneke,' zei ze, 'ge kunt niet weten hoe blij ik hiermee ben. Goed thuis hé. En spring nog maar eens binnen.'

Ik stapte de lift in. Zij draaide haar rollator om en stapte op haar eigengereide, vaste tred door de gang terug naar haar kamer. Ik keek haar na en voelde zoveel dankbaarheid omdat ik dit hele speciale verhaal had mogen neerschrijven, 'zodat het nooit vergeten zal worden'.

Het was november 2019. Julia zat op een barokke stoel in de gang op een plaats waar ik regelmatig voorbijkwam. Haar rollator met nummerplaat 110 stond naast haar. Zoals altijd was ze netjes gecoeffeerd en uitgedost.

'Dag Julia,' zei ik. 'Dat is hier precies een goed plaatske hé.'

'Ja manneke. Weet gij waarom ik hier zo graag zit?' Haar stem klonk luid en duidelijk, zoals lang geleden over de toonbank in de beenhouwerij.

'Nee Julia, waarom zit gij hier graag?'

'Vroeger stond hier een groot Mariabeeld. Ik kwam hier om te bidden. Maar ze hebben dat weggehaald. Dat vind ik nog altijd heel spijtig. Ik hoop dat het op een dag terugkomt. Nu hebben ze daar zo een klein *dingeske* gezet. Dat is niet hetzelfde hé. Onze Lieve Vrouwke kan ik niet missen. Wilde gij weten hoe dat komt?'

'Ja Julia, graag.'

Ik ging op mijn hurken bij haar zitten. Om mijn evenwicht niet te verliezen, legde ik mijn hand op haar stevige knie. Met haar mollige hand op de mijne zaten we klaar voor het verhaal *over een van de strafste dingen die ze in heel haar leven had meegemaakt*, zo zei ze zelf.

'Nu gaat ge mij misschien niet geloven hé, maar toch is het waar wat ik u zeg.

Ik heb vier kinderen. Drie jongens en een meiske. Met mijne man erbij zat ik dus met vier mannen in huis. Met onzen tweede ging het niet goed als hij nog maar een paar maanden oud was. Hij had de kinkhoest en kreeg af en toe de stuipen. Dat was verschrikkelijk om te zien. Hij balde dan zijn vuistjes, trilde over heel zijn lijveke en dat werd dan helemaal stijf.

Onzen dokter, dat was den Bauwens, den ouden Bauwens nog hé, die kon er niks aan doen.

"Julia," zei hij, "da boeleke is nog veel te klein voor medicijnen. Dat mag ik niet doen. Ik kan u niet helpen. Maar als er iets is, moogt ge mij toch altijd laten roepen. Ik zal mijn best doen, al kan ik hem niks geven."

Verschrikkelijk was dat. Elke nacht, gedurende drie maanden zat ik rechtop in bed met da manneke in mijn armen. Want neerliggen in zijn beddeke, dat was niet goed voor hem. Mijne man zette kussens links van mij, rechts van mij en ook achter mijne rug zodat ik goed rechtop zat. En zo probeerde ik dan te slapen. Naast mijn bed stond een glas water met een pluim in van een grote duif. Die hadden we opgedraaid en af en toe haalde ik ermee de slijmekes uit zijn keel.

Op nen dag sprak een buurvrouw mij aan.

“Julia,” zei ze, “ik ken iemand die da manneke kan genezen.”

“Als dat zo is, breng die dan maar naar hier. Maar ze mogen hem geen medicijnen geven of zo.”

“Nee, nee, die vrouw heeft geen medicijnen nodig. Ik zal haar eens sturen.”

En zo kwam er op ne schonen dag een vreemde vrouw aanbellen. Ze was nie van hier, maar logeerde bij die buurvrouw. Ze vroeg of ze onze Jos, want zo heet hij, eens mocht zien.

“Ja, dat mag,” zei ik, “maar niet aanraken hé.”

“Nee, dat is niet nodig.”

Ze keek naar onze Jos en vroeg: “Hebben jullie jonge duiven?”

Dat wilde lukken, mijne man was nen duivenmelker. Ik vroeg het hem. Ja, zei hij, hij had jonge duiven genoeg.

“Als het manneke nog eens de stuipen krijgt, kom mij dan roepen. En zorg dan dat ge een jonge duif bij de hand hebt.”

Een paar dagen later was het zover. Onze kleine had weer de stuipen en ze gingen die vrouw halen. Mijne man bracht een jonge duif. Die vrouw nam de duif in haar handen en heel secuur plukte ze de pluimekes van rond zijn holleke tot dat helemaal rondom om bloot lag. Dan bracht ze heel voorzichtig haar arm onder de twee beentjes van onze Jos om die zachtjes op te heffen. En toen duwde ze het holleke van die duif tegen dat van onze Jos. Die duif gaf ne schreeuw die afschuwelijk klonk. En dan viel ze dood neer in onze Jos zijn beddeke. En onze kleine was ineens helemaal rustig. Hij heeft nooit geen stuipen niemeer gehad.

Als die vrouw weg was heb ik mijne man gevraagd om den dokter te gaan roepen, want ik betrouwde het toch niet helemaal. Den dokter vroeg of hij de duif mocht zien. Die lag al vanachter op een gazet in het waskot.

“Mag ik die duif meenemen?” vroeg hij.

Natuurlijk mocht hij dat. Den dokter zou die duif laten onderzoeken. Het vlees van dat beest was helemaal blauw geworden. Die jonge duif heeft de stuipen van onze Jos gewoon overgenomen. Kunde gij dat geloven?

Straf hé? En toch is het zo gegaan. Onze Jos is drieëntachtig nu. Hij moet nog altijd wenen als ik dat verhaal vertel. Hoe ik rechtop sliep met hem in mijn armen en dan het verhaal van die duif. Nu weet ge wel waarom ik zo dankbaar ben naar Ons Lieve Vrouwke toe. Zeg nu zelf, als den dokter zegt dat hij niks kan doen en dat kind geneest toch. Daar kan alleen Onze Lieve Vrouw voor zorgen. Dat bestaat niet anders.

Verschillende keren per jaar ging ik naar Scherpenheuvel vroeger. Maar nu kan ik dat niet meer. Ik vraag wel altijd aan onze Jos om te gaan als er iets speciaals is. En dat doet hij ook.

En daarom was ik zo blij dat hier vroeger een groot Mariabeeld stond. Maar het is weg nu.’

Julia keek triest naar het kastje aan de overkant van de gang.

‘Ik denk dat het seffens tijd is voor de boterhammen. Ik zal dan maar eens teruggaan.’